

- Títol del treball: *LA MÀ DE L'ÀNGELA*
- 3^r ESO A-C
- Modalitat E2. Personatge: monstres
- *Tina Frankens*, Bel Olid

Fa gairebé cinc mesos que l'Àngela va desaparèixer. Tot i que ningú m'hagués dit que era morta, alguna cosa dins meu m'ho deia. Tot era massa estrany, no entenia res. Com pot haver-se esfumat de l'hospital? Sé que ella mai em faria una cosa així. No em deixaria sense donar explicacions, i al seu pare tampoc. Va ser llavors quan em vaig decidir a buscar-la; tot i que les possibilitats de sentir la seva veu un altre cop eren nul·les.

Vaig passar les següents tres setmanes buscant per tots els racons de la ciutat. No vaig trobar ni un senyal d'on podia ser. Va ser quan ja em donava per vençuda quan una dona em va cridar l'atenció: era ben normal, però, igual que quan va morir l'Àngela, la meva intuïció em deia que tenia a veure amb la noia que tant estimava. La vaig seguir. No sé quant vaig tardar, la veritat és que m'era igual. L'únic que m'importava ja no hi era.

Vaig estar molt temps vigilant-la des de prop. Els seus viatges. Les hores que es passava a les golfes. Els sorolls de màquines que no era capaç d'identificar. Va passar un mes, o dos, vaig perdre la noció del temps, quan vaig sentir-la parlar amb algú. Era ella? Parlava amb l'Àngela? Vaig haver d'esperar-me una setmana més per a descobrir que no.

Aquella nit, quan la porta es va obrir, no em vaig trobar una noia de pell pàl·lida, sinó una noia amb moltes tonalitats diferents. Quan la vaig veure, de seguida vaig pensar en un mosaic. Tot i que no fos qui esperava, la vaig seguir. Va anar a la ciutat. No sabia el que li havia passat, però tenia clar que no havia caminat gaire últimament.

Va ser llavors, a la platja, quan vaig veure que uns nens s'hi apropaven. Crits. Va ser tot el que vaig necessitar per anar-hi, fer caure un nen a terra i acabar amb el morros ple de sang.

La meva intenció era marxar, però llavors li vaig veure la mà. Era pàl·lida, tan pàl·lida com la de l'Àngela. Els dits tenien la mateixa forma, i el canell s'inclinava igual que el seu. Va ser llavors quan ho vaig entendre. No s'hi assemblava, era la seva.

Em vaig apropar a la noia i ella em va tocar. No hi havia dubte, la mà era de l'Àngela.

La vaig acompanyar a casa i em vaig passar tota la nit pensant en aquella noia i en tot el que li podia haver passat.

Al dia següent vaig tornar a buscar-la. La vaig trobar caminant per un camí,

semblava que busqués algú, potser era jo. Aquell dia vaig descobrir que es deia Tina. La vaig portar a casa del pare de l'Àngela. Potser si el sentia seria capaç de recordar alguna cosa, encara no sé què. Vam acabar plorant tots tres, ell al piano que havia escoltat durant anys, i jo i la Tina a fora, mirant aquella casa que tants cops m'havia semblat que era meva.

Vam començar a voltar molt, la Tina i jo. Cada nit, anàvem a la ciutat, a passejar per camins o a veure el pare de l'Àngela. Físicament no s'assemblaven gens. La Tina tenia un ull de cada color, i l'Àngela no hi veia amb cap dels dos. Tot i això, les dues hi tenien un reflex que em deia que per dins no eren tan diferents.

Va arribar el dia que havia estat tot el mes esperant. Vaig entrar a la cova com a lloba i en vaig sortir com a humana. La gent no em miraria amb por ni em farien fotos quan em veiessin durant tres dies.

Vaig anar a buscar a la meva nova amiga. Al principi no em va reconèixer, però de seguida va cridar el meu nom. Aquella nit va ser especial; no només vam caminar, també vam parlar. Pot semblar una cosa molt simple, però quan passes la majoria de la teva vida caminant de quatre potes, poder expressar el que sents amb paraules té molt valor. Vam dormir juntes.

Feia molt que aquell braç no m'abraçava. Va ser com tornar a casa després d'un viatge llarg.

L'endemà vam anar a casa de l'Àngela. Li vaig ensenyar la seva habitació. Tot estava igual: els guants de boxa, els llibres de braille. Els llençols blaus que mai havia arribat a veure.

Vam anar al piano. D'alguna manera, la Tina va poder tocar-lo amb una mà i jo, com sempre que sentia les notes d'aquell instrument, vaig tancar els ulls i vaig escoltar amb silenci. Va ser com si no hagués passat res i l'Àngela encara fos allí, al meu costat.

El dia següent vaig tornar a la cova i la transformació va ser com sempre. No vaig sentir dolor, però sí tristesa al tornar al meu cos habitual.

Recordo que aquell dia vaig anar a buscar la Tina, com sempre, però vaig arribar una mica més tard; havia passat per un altre camí i la ruta no era tan curta.

Quan era al jardí, un dolor inhumà em va travessar el coll. El següent que recordo és aparèixer en un laboratori ple d'armaris i superfícies metàl·liques. Llavors la vaig veure. La tieta de la Tina era allà i m'havia lligat a una taula amb una corda. Per què em necessita, a mi? També em vol matar? Té pensat arrancar-me la pota per ficar-li a un gat? No se m'apropava. Estava allà, quieta, sense fer res. Semblava que esperés un senyal per continuar, però va marxar.

Uns minuts després vaig sentir un soroll a fora. No era la dona d'abans, ja que havia sentit com marxava amb el cotxe. Era la Tina, tot i que va ser difícil reconèixer-la per culpa del calmant, que encara em feia efecte. Vaig cridar-la amb totes les meves forces, que eren poques, i finalment ella va aconseguir entrar per la finestra. Em va donar aigua i es va posar a investigar l'interior dels armaris frigorífics. Del primer va treure un pot amb un contingut que no vaig saber identificar. Va anar corrents a la pica, el recipient li va caure a terra i es va trencar. Va aprofitar per mullar-me una mica, tot i que gairebé no ho vaig notar. Quan la Tina va veure que ja estava una mica més desperta, va agafar alguns papers, em va deslligar i em va portar com si fos un gos. He de dir que la idea no m'agradava massa, però d'aquesta manera podíem passejar per la ciutat sense semblar una noia reconstruïda i una lloba que cada mes canvia de forma.

Després de caminar una estona, una dona ens va portar amb la seva furgoneta fins a casa la Tina. Allà va agafar alguna peça de roba i els diners de la seva tieta. Quan estàvem a punt de marxar, vaig sentir com la porta s'obria.

Cada cop s'apropa més. Comença a parlar, però no l'escolto, només puc pensar en el que va fer a l'Àngela i el que em volia fer a mi. Intenta treure algun objecte del maletí, i jo ja no puc més. Li salto a sobre i acabem les dos rodolant per les escales. Li mossego, l'esgarrapo, li faig mal. Però no tant com ella ha fet als altres. La Tina em crida, però ja és massa tard. Crec que l'he matat. Tot i ser un animal fort i gros, mai havia matat a ningú.

La Tina es posa nerviosa, però s'organitza bastant de pressa; deixa uns papers a prop de la tieta i m'avisa per marxar. Mentre la Tina puja a les golfes, m'espero a baix, molt nerviosa, amb ganes de fugir, però la Tina baixa ràpidament. Sortim de casa i pugem al cotxe.

Durant el camí s'ha fet fosc, aparcuem davant un bosc, baixo del cotxe, i observo. La Tina m'abraça i ens acomiadem, ens retrobarem aviat. Ens havíem de separar així que vaig arrencar a córrer bosc endins.

Durant uns dies vaig sentir curiositat per la Tina, quan vaig voler anar-la a visitar, de seguida vaig veure que estava a gust amb els seus pares, la trobava a faltar, però no la volia molestar. Dies després, mentre l'observava, vaig sentir la trucada que van rebre de la policia explicant el que li havia passat a la Victòria.

Aquella mateixa nit vaig sentir un udol, no ho vaig dubtar, era la Tina.

Em vaig esperar a la porta de la casa, vaig veure com la Tina s'acomiadava de la seva mare amb la mirada, sense paraules. La Tina em va acariciar i, com moltes nits, ens vam posar a caminar, sense rumb, simplement endavant.